

GARABANDAL NIEUWSBRIEF

Nr.20. september 2008 Een uitgave van de Stichting Garabandal Centrum Nederland.
Postbus 271, 2280 AG Rijswijk. Email: maryann@garabandal.nl Tel. 06-20445819 Www.garabandal.nl - Rek.
55.94.77.716 Redactie en Pelgrimsvervoer: Wim Langeveld. J.P. Gouverneurlaan 43, 2171 ES Sassenheim. Tel
0252-214191 Giro 1655361 op naam van W.J. Langeveld met bovenstaand adres. Gelieve te vermelden bij
mededelingen: *Garabandal Centrum*. Email : wim@garabandal.nl

Beste Garabandal-vrienden,

De laatste Nieuwsbrief Nr. 19 verscheen in augustus 2006. In deze schreef ik dat Nieuwsbrief Nr. 19 voorlopig het laatste zou zijn. Ik schreef voorlopig, dus niet voorgoed!

Mijn motivatie om het Garabandal-apostolaat voort te zetten werd door toenemende twijfels ondermijnd. U moet zich voorstellen dat ik vanaf 1964 met Garabandal bezig ben. Dus zo'n 43 jaar. Al die jaren wachtten wij op de grote bovennatuurlijke gebeurtenissen als, de Waarschuwing, en het Grote Wonder.

Er waren aanwijzingen dat de vorige Paus Johannes Paulus II het Grote Wonder zou meemaken. Doch in de loop van het jaar 2004 naar 2005 kregen wij de indruk dat de H. Vader niet lang meer zou leven. Een totaal versleten Paus, waarvan het geestelijke en lichamelijke lijden afstraalde, naderde het einde van zijn pelgrimsreis Zaterdagavond 2 april 2005 overleed de H. Vader in Rome. En wat nu? Om de grote twijfels te overwinnen zijn wij op 7 mei 2007 het heiligdom van de aartsengel op de Mont Saint Michel in Normandië gepelgrimerd. Op 7 mei kwamen wij aan om op 8 mei 2007 in zijn heiligdom zijn feest te vieren. Wij verbleven er zo'n vijf dagen en gingen toen gesterkt weer naar huis. Na enige weken kwamen er positieve berichten uit Spanje.

Het bisdom Santander had in die tijd geen bisschop. De Aartsbisschop van Oviedo, mgr, Carlos Osoro Sierra werd tijdelijk aangesteld als Apostolische Administrateur. Deze bisschop heeft toen inzage gekregen in de documentatie van de gebeurtenissen van Garabandal, Hij heeft 2 brieven geschreven aan enige promotoren van Garabandal, waaronder de Amerikaan Ed Kelly. Deze bisschop schreef in zijn brief aan Kelly o.m. op 7 mei 2007 het volgende:

:"Ik wil u graag laten weten open te staan om alle informatie te ontvangen en te overwegen over Garabandal.

Tot zolang als het de Heilige Vader belieft als Apostolisch Administrator door te gaan met het werk dat mijn broeders als Bisschop voor mij hebben gedaan met betrekking tot dit onderwerp.

Wat ik heb gedaan is aan priesters autorisatie verlenen om naar Garabandal te gaan, de Mis te lezen in de parochie, en op elk moment als bedienaar van het Sacrament van de Verzoening op te treden voor een ieder die er naar verlangt.

Ik ben er zeker van dat de volgende bisschop verdere studies tot beoordeling in de diepte van de gebeurtenissen te Garabandal zal stimuleren en haar bevindingen aan de Congregatie van de Geloofsleer in Rome zal zenden.

Ik respecteer de verschijningen en heb weet van authentieke bekeringen. Hoe zouden we niet altijd de noodzaak aanvoelen om ons hart te openen voor onze Moeder Maria en haar te vertellen dat we haar bescherming nodig hebben, haar hulp, haar moed, haar hoop, haar geloof en haar liefde, als we met deze gebeurtenissen worden geconfronteerd! Ik bemoedig je om door te gaan met de devotie tot onze Moeder."

Carlos, Aartsbisschop van Oviedo

In een tussentijds schrijven heb ik het hele verhaal van onze pelgrimage naar de Mont Saint Michel gepubliceerd in "Garabandal up to date." Wie interesse heeft krijgt het thuis gestuurd.

BELANGRIJKE MEDEDELING!

De Garabandal beweging in Nederland kan met groot genoegen u informeren dat het Canadese echtpaar Michael en Helen Rozeluk voor enige dagen naar Nederland komen. Op afspraak van de pastoor- martelaar Sint Jeroen en de beschermster van het pelgrimsvervoer Rie v.d. Ven, komen zij op dinsdag 7 oktober, feestdag van O.L. Vr. Rozenkrans naar de bedevaartkerk van Sint Jeroen in Noordwijk-binnen. Een uitgebreide toelichting vindt u op de volgende bladzijde. Wilt u ons helpen de onkosten te bestrijden dan kunt u uw bijdrage storten op Giro 1655361 ten name van W.J. Langeveld in Sassenheim. Gelieve te vermelden: Michael en Helen. Dank U wel!!

MICHAEL EN HELEN ROZELUK UIT CANADA KOMEN NAAR NEDERLAND

Op uitnodiging van Stichting Garabandal Centrum Nederland komen tandarts Michael Rozeluk en zijn vrouw Helen uit Canada in oktober naar Nederland. En wel van 4 tot 10 oktober 2008.

De Sint Jeroen in Noordwijk

De eerste locatie en misschien wel de enige waar zij optreden is bekend. En wel de bedevaartkerk van Sint Jeroen in Noordwijk binnen.

Op 7 oktober 2008, feest van Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans begint de Eucharistieviering om 19.00 Na de viering uitstalling van het H. Sacrament en wordt de Rozenkrans gebeden. In

de tussentijd kan men de Garabandal-medaille van Michael kussen of opgelegd krijgen. Er is tevens gelegenheid om te biechten. Rond 21.30 zal de deze bijzondere gebedsdienst eindigen.

Ter informatie

Vraag: Wat is het bijzondere van een door Maria gekuste medaille en andere religieuze voorwerpen?

Antwoord: Tijdens haar vele verschijningen in Garabandal (1961 - 1965) kuste Maria vele voorwerpen als

rozenkransen, bidprentjes, medailles, trouwringen enz.

Vele bezitters wisten niet dat deze door Maria gekuste voorwerpen een kostbare schat zouden worden; Conchita schreef in haar dagboek tijdens de laatste verschijning van Maria o.m. het volgende:

"Op zaterdag 13 november 1965 wist ik al door een inwendige boodschap, die de H. Maagd mij gegeven had in de kerk (30 Oktober 1965), dat ik haar zou zien bij de pijnbomen. Het zou een belangrijke verschijning zijn; zij zou veel religieuze voorwerpen kussen, die ik nadien moest uitdelen, want die zouden een uitzonderlijke waarde hebben. Ik verlangde zeer naar de dag dat ik hen zou terugzien, die in mijn hart het geluk van God gebracht hadden, nl. de H. Maagd en het kindje Jezus dat zij in de armen droeg. Het regende toen ik naar de pijnbomen opklom, maar dat kon mij helemaal niet schelen. Ik had veel rozenkransen bij me, die ik onlangs gekregen had om uit te delen. De Heilige Maagd had mij gevraagd ze mee te brengen om ze te laten kussen.

Toen vroeg zij mij: "Geef mij eens alles wat je meegebracht hebt. Ik zal het kussen."

Dat deed ik onmiddellijk. Ik had een kruis bij mij. Zij kuste het en zei: "Geef het eens in de handjes van het kind".

Ik deed dat, maar het zei niets.

Ik vroeg aan Onze Lieve Vrouw: "Mag ik dit kruis meenemen naar het klooster? 'Maar zij antwoordde daar niet op. Nadat zij alles gekust had, sprak zij: **"Dank zij de kussen die ik op deze voorwerpen gedrukt heb, zal mijn**

Zoon wonderen verrichten. Deel ze allemaal uit."

Conchita beloofde het te doen.

Verdere informatie

Vraag: Wie zijn Michael en Helen Rozeluk?

Antwoord: Michael en Helen Rozeluk wonen in Markham, bij in Canada Toronto Michael is tandarts en is samen met zijn gezin verbonden

Michael en Helen Rozeluk

met de Oekraïense orthodoxe katholieke kerk. Ze leidden een gelukkig gezinsleven. Alles ging voor de wind totdat het nood lot toesloeg.

Op 19 februari 1986 stond hij bij een wegwakking te wachten om links af te slaan toen plotseling een auto met hoge snelheid naderde en tegen zijn Volkswagen op botste. Zijn wagen werd 12 meter naar voren geduwd.

De gevolgen van de klap begonnen zich de volgende dag te openbaren. Hij kon zich niet bewegen. De pijnen in zijn nek, schouders en rug waren ondraaglijk

Hij zegde alle dagelijkse afspraken met zijn patiënten af en ging naar zijn dokter. Toen begon een eindeloos achtjaar lange reeks bezoeken aan dokters, advocaten, therapeuten, giropractici (bottenkrakers), specialisten, het nemen van röntgenfoto's, zelfs een psychiater, voor onderzoeken en verschillende behandelingen. Geen van alle hielpen op de lange duur niet. Er waren teveel slechte reacties op de voorgeschreven medicijnen en kon ze niet meer gebruiken.

Al wat ervan overbleef was de pijnbestrijder Tylenol- 3 welke geen nadelig effect op hem had. Acht jaar lang hernieuwde Helen zijn vrouw met grote regelmaat om de drie weken mijn recept voor 100 Tylenol's. Wat constateerden de dokters? Dat er een blijvende beschadiging van zijn nek en kaak was ontstaan.

Niets kon echt gedaan worden. Wat hij in het vooruitzicht had was een toenemende artritis in zijn nek en boven rug en een vroegtijdige pensionering binnen 5 jaar, bij een toenemende invaliditeit.

Hij kon zijn tandartsen praktijk bijna niet meer uitoefenen.

Na het ongeluk had hij zeven dagen van de week pijn. Tylenol-3 zorgde ervoor dat het een beetje draaglijk was, maar niet altijd. Dikwijls waren er periodes van ondraaglijke pijn welke 40 uur duurden en welke geen enkele pijnstillers kon onderdrukken. Gedurende deze periodes lag hij plat met zijn rug op de vloer, niet in staat te bewegen, niet in staat te eten. Heel dikwijls maakt de pijn hem misselijk

In deze tijd was hij niet bijzonder godsdienstig, maar na een verloop van tijd voelde hij een innerlijke ommekeer. Dit was hoofdzakelijk danken aan de fantastische steun, welke hij van mijn vrouw Helen, en mijn moeder, beide godsdienstige vrouwen, ontving. Ineens begon hij op een avond te bidden. Hij begon de bijbel te lezen en beloofde God dat hij voor de rest van zijn leven de H. Schrift iedere avond zou lezen. Hij stelde geen voorwaarden. Hij bad hoofdzakelijk voor zijn moeder, die hij zeer liefhad en bij wie was vastgesteld dat zij kanker had. En terwijl hij voor haar bad, bad zij constant dat God hem zou helpen. Het was vanwege zijn moeder dat Helen en Michael naar Garabandal wilden gaan.

Nadat bleek dat verschillende kankerbehandelingen niet hielpen en de dokters verklaarden dat zij niets meer konden doen, berustte zij in haar lot.

Dat was in de zomer van 1993. Helen en Michael besloten dat een pelgrimage misschien goed voor haar zou zijn. Hij wist dat zij er van hield bedevaarten te maken, maar dat zij niet alleen wilde gaan.

Welnu, Michael vertelde haar dat ze planden naar Garabandal te gaan en beloofden haar dat ze alleen tesamen zouden gaan. Ze was buitengewoon gelukkig en hoopte lang genoeg te kunnen leven om de reis te maken.

Echter, in september en oktober van 1993, verslechterde haar toestand zeer snel. Toen hij in deze tijd bad, vroeg hij God als Hij haar tot Zich wilde nemen, het Zijn keuze was. Hij nam haar tot Zich op 14 november 1993.

Michael was natuurlijk diep bedroefd, maar ook gelukkig voor haar, maar het gemis bleef.

Hij vergat echter volledig hun geplande bezoek aan Garabandal.

De tocht.

Kort na nieuw jaar en hun Oekraïense kerstmis, voelde hij dat hem iets dwars zat. Hij herinnerde zijn belofte aan zijn moeder om naar Garabandal te gaan en deze gedachte liet hem niet meer los. Hij vertelde het aan Helen en zo besloten zij zich aan te sluiten bij 'De werkers van Onze Lieve van de Berg Karmel' pelgrimage naar Garabandal voor de Goede Week en Pasen van 1994.

Ze vlogen van Toronto naar New-York waar zij de rest van de groep zouden ontmoeten. Op het vliegveld van New-York, herkenden Helen en Michael direct Joey en Marilyn Lomangino, daar zij ontelbare foto's van hen hadden gezien.

Rosemarie Melenchuk, de reisleidster begroette hen, maar ze waren te verlegen om naar Joey te gaan. Nochtans, zij vonden het geweldig dat hij bij de pelgrimage was.

Na de vlucht van New-York naar Madrid en van Madrid naar Santander, vervolgens met een gecharterde bus, kwamen zij veilig in het dorp S.S. de Garabandal aan. Het was precies zoals zij het zich hadden voorgesteld, het zou een rustig, sereen, en schilderachtig thuis voor hen zijn. Ze voelden zich er zeer op hun gemak, maar zijn pijn was er desondanks toch. Hij had zijn medicijnen en nam de Tylenol met grote regelmaat in.

Na hun aankomst werd in het dorp aangekondigd dat Joey de volgende dag in de middag een lezing in de dorpskerk zou geven over zijn ervaringen met Garabandal.

Vanzelfsprekend besloten Helen en Michael na toe te gaan. Na de lezing van Joey gingen zij met iedereen in de rij staan om de medaille (Gekust door O.L.V. van Garabandal) te vereren. Michael voelde als gewoonlijk dezelfde pijn in zijn nek, schouder en kaak.

Maar toen hij de medaille van Joey kuste, tot de dag vandaag heeft Michael er geen verklaring voor, was het net of plotseling of alle energie uit zijn lichaam via zijn voeten naar beneden getrokken werd. Michael kan mij nog steeds dit gevoel herinneren,

De pijn was er nog steeds. Nooit in zijn leven heeft hij een identiek gevoel ervaren. Michael dacht dat het de bedompte lucht was of dat hij vermoeid was. Het was niet het gewone gevoel van flauwte. Bob House, één van de tourleiders, merkte iets aan hem. Hij kwam naar hen toe, misschien omdat hij had gezien dat zijn gezicht door pijn was getekend, of de wijze waarop hij liep.

Michael vertelde hem over zijn ongeluk en de daarop volgende chronische pijn. Bob stelde voor om aan Joey te vragen de medaille op zijn nek te leggen, maar Michael vertelde hem dat hij daarvoor niet naar Garabandal was gekomen, maar dat hij was gekomen voor zijn moeder, om een belofte te vervullen. Michael zou voor haar bidden en

vertelde hem mocht er iets gebeuren, het toch wel zou gebeuren. Maar Michael was niet gekomen iets voor zichzelf te vragen.

Goede Vrijdag was een koude en mistige dag, welke zijn lijden intensiverde. Paaszaterdag was even slecht. Michael nam om de drie uur zijn Tylenol-3s in, om toch nog wat rond te kunnen lopen. 's Avonds werd de toestand acuut. Michael kon de gehele nacht niet slapen.

Op Paasmorgen, 3 April 1994 was Michael niet in staat op te staan om aan de rozenkrans processie deel te nemen welke door de dorpsstraatjes zou trekken. De pijn was zo ondraaglijk, dat hij zelfs niet zijn hoofd kon oprichten, toen de rozenkranszingerende dorpelingen het huis passeerden waar zij verbleven.

Na twee extra Tylenol-3s waren zij later op de één of andere manier in staat om de H. Mis bij te wonen, welke door pastoor Thomas Blessin werd opgedragen. De dag kroop langzaam om, tot het eindelijk zes uur was en Michael zijn laatste twee Tylenol-3's innam.

De genezing

Om acht uur gingen zij naar het avondeten. Michael had geen trek, maar Helen spoorde hem aan om toch mee te

Joey Lomangino

komen. Toen zij in het pension kwamen, welke wordt gerund door Serafin, Conchita's oudste broer z.g., kwam Bob House naar voren en vroeg of Joey de medaille in zijn nek had gelegd. Hij antwoordde dat hij het hem niet had gevraagd.

Toen nam Bob mij bij

de arm naar Joey die in hoek van de kamer stond en zei:

"Joey, hier is man met een pijnlijke rug"

"Joey, zoals altijd een gentleman, pakte onmiddellijk zijn medaille, vroeg Michael waar het pijn deed om zijn hand er naar toe te brengen. Michael wist niet wat hij zei, maar veronderstelde dat hij bad. Toen vroeg hij hem te bidden en terwijl hij de medaille oplegde, zei hij: **"Misschien helpt het en misschien ook niet, we zullen wel zien"** Michael voelde geen verandering op dat ogenblik en de hevige pijn welke hij onderging was er nog steeds. Nadat zij gegeten hadden gingen zij heen om hun koffers te pakken, omdat zij de volgende morgen vroeg zouden vertrekken.

Twee uur later na het inpakken, pakte Michael instinctief zijn medicijn. Plotseling realiseerde hij zich dat er absoluut geen pijn in zijn nek, rug of kaken was. Zijn nek had sinds vele jaren niet meer zo gevoeld. Hij kon zich niet meer het laatste ogenblik herinneren dat hij zich zo totaal pijnvrij voelde Michael bad voor hij naar bed ging en nam geen medicijn in, maar voelde dat hij midden in de nacht zou opstaan om het in te nemen. Om twee uur stond hij op om naar het toilet te gaan en daarna ging hij op zijn bed zitten om mijn medicijn te pakken. *Maar wacht eens even, er was geen pijn! Hij voelde zich geweldig. Michael was er zeker van dat de pijn hem in de morgen zou 'slopen' maar op dit moment had hij geen medicijn nodig.*

Michael bad de rozenkrans en dankte God en Maria voor deze enkele uren

Michael werd Maandagmorgen vroeg wakker en tot zijn uiterste verbazing voelde hij zich absoluut geweldig 3.

en dankte God en wachtte op de pijn die later wel weer zou opkomen

Zijn echtgenote, Helen, wist niets over voor zijn zo zalige uren. Toen zij bij de bus kwamen, wachtte hij op de pijn maar de pijn liet verstek gaan.

Bob House, geweldige zorgzame Bob, kwam naar hem toe toen zij naar de bus gingen. En voor Michael het zelf wist wat er gebeurde met hem, gaf hij hem zijn medaille welke een precieze kopie is van die van Joey en raadde hem aan om het dagelijks te gebruiken. Michael heeft dit consciëntieus gedaan en draagt het altijd bij zich. Niet te weten dat dezelfde medaille in de toekomst zoveel gezinnen zou teweeg brengen.

Helen en Michael misten hun aansluitende vlucht naar Ontario vanaf New York's Kennedy Airpot en moesten zelfs langer wachten op deze al zo uitputtende dag. Ze kwamen erg laat thuis, het was koud en het regende.

Dat soort van weer dat hem gewoonlijk in huis hield. Zijn assistenten waren verrast toen hij kwam opdagen. Het weer was zeer slecht en zij wisten dat hij normaal op zulke dagen als deze niet in staat zou zijn om te werken. Ze zagen zijn stralend gezicht, ze hoorden zijn geestdriftig praten, ze zagen zijn energie en hoe hij liep. Ze begrepen er niets van. Wat was er met Mike gebeurd?

Een nieuwe, zegenrijke levensstart

Na zijn genezing hebben Helen en Michael een aantal lezingen over Garabandal gegeven, en zij willen doorgaan zo lang zij daartoe in staat zijn. Als gevolg van dit onverwachte geschenk zijn de levens van hem en van zijn familie, vrienden en patiënten verbeterd. Niet te vergeten de vele anderen die hem zoveel jaren hebben zien lijden. Helen en Michael bidden dat zij ook beloond zullen worden en dat zij allemaal in staat mogen zijn om spoedig getuige te zijn van het Grote Wonder

Tot de dag van vandaag vraagt hij zich af, waarom gebeurde dat met hem? Hij kan er geen antwoord opgeven. Hoelang dit zal het doorgaan weet God alleen. Maar hij dankt Hem iedere dag voor deze geweldige zegening.

Zijn apostolaat met de medaille.

Elke laatste zaterdag van de maand is er na de Eucharistieviering een speciaal gebed en genezingsdienst in de Sts. Peter and Paul Ukrainian Catholic Church, Scarborough (Toronto).

De gelovigen wordt dan de Garabandal-medaille opgelegd. Tevens is er gelegenheid te biechten. De afgelopen jaren hebben er veel genezingen en bekeringen plaats gevonden en vinden nog plaats. Zie: www.ourlady.ca

Michael en Helen Rozeluk in de Oekraïne

In mei 2004 bezochten Michael en Helen Rozeluk op uitnodiging van een bisschop van de Oekraïense orthodoxe, katholieke kerk, voor de 2e maal diverse kerken in de Oekraïne. Ze leidden daar na de Eucharistievieringen, gebedsdiensten, waarbij de gelovigen in de gelegenheid werden gesteld om een door Maria gekuste medaille aan te raken of te kussen.

Vele verbazingwekkende genezingen en bekeringen vonden en vinden nog steeds plaats.

U kunt getuige zijn van diverse, ontroerende genezingen op de door Michael Rozeluk uitgegeven DVD, onder de naam van: "The Kiss of Our Lady heals II," met Engelse en ook met Nederlandse ondertitels.

Prijs: 7 euro inclusief verzendkosten

Besteladres: Stichting Garabandal Centrum Nederland
Wim Langeveld

J.P. Gouverneurlaan 43

2171 ES Sassenheim

Giro 1655361 van W.J. Langeveld . Onder vermelding:

Garabandal-Oekraïne

Tel. 0252-214191 -Email: wim@garabandal.nl

SINT JEROEN VAN NOORDWIJK

Pastoor - Martelaar

Sint Jeroen, de eerste pastoor van Noordwijk

Over de afkomst en het bestaan van Jeroen is veel onduidelijkheid. Er bestaan geen geschreven bronnen over hem uit zijn tijd. De oudste bron die iets over hem vermeldt, stamt uit de 12e eeuw. Dit is voor sommige onderzoekers al reden geweest om te twifelen aan zijn bestaan. Bovendien is het de vraag of Jeroen wel zijn eigen naam is geweest. Het is niet uitgesloten dat de naam ontstaan is uit een

aanduiding: de 'Ier', later verbasterd in Jero, Jeronis, Jeroen. Dat Jeroen uit Ierland afkomstig zou zijn, staat echter niet vast. In de overlevering wordt ook gezegd dat hij in Schotland als zoon van een voornam edelman is geboren. Als teken van deze adellijke afkomst werd hij in de latere verering afgebeeld met een valk.

Jeroen heeft naar alle waarschijnlijkheid behoord tot die Benedictijner monniken die in de vroege Middeleeuwen vanuit Engeland naar het vasteland overstaken met de bedoeling het christendom te verkondigen.

Angelsaksische missionarissen spraken in een taal die grote verwantschap vertoonde met die van de bewoners in onze kuststreek. Zij kregen daarmee gemakkelijk aansluiting bij de bevolking wat het kerstening proces bevorderde.

Voordat Jeroen zich als pastoor in 851 in Noordwijk vestigde, verkondigde hij het christendom in een groter deel van de kuststreek. In de latere verering werd hij dan ook aangeduid als de 'apostel van Kennemerland' en afgebeeld met een kruis.

De marteldood van Jeroen

In de 9e eeuw verkeerde het rijk van Karel de Grote door tal van factoren in ontbinding. De opvolgers van Karel slaagden er door onderlinge verdeeldheid niet in de rust en stabiliteit in het rijk te handhaven. Bovendien werd het rijk aan verschillende kanten aangevallen door vreemde volken. In West-Europa waren het vooral de Noormannen die de verschillende kusten belaagden. Bij een van hun aanvallen in 856 werd Noordwijk het doelwit. De dorpspastoor Jeroen werd gevangen genomen en -volgens de overlevering -voor een hoofdman der Noormannen geleid.

Na een verhoor, waarin Jeroen weigerde zijn geloof af te zweren en te offeren voor de goden van de Noormannen, werd hij ter dood veroordeeld. Na enkele folteringen werd hij uiteindelijk onthoofd en begraven. Zo was de eerste 'herder' van Noordwijk als martelaar gestorven en werd daarom later met een zwaard in zijn linkerhand afgebeeld. Volgens de overlevering werden de stoffelijke resten van Jeroen ongeveer een eeuw later ontdekt. In overleg met Dirk II, de toenmalige graaf van Holland, en Balderik, de 4.

toenmalige bisschop van Utrecht, werd het gebeente, waarvan het hoofd ontbrak, opgegraven en als relieken overgebracht naar de Benedictijner abdij van Egmond. De stoffelijke resten van Jeroen werden hier bijgezet naast die van Adelbert.

Noordwijk wordt bedevaartplaats

Grote of Sint Jeroen's kerk, de oorspronkelijke bedevaartkerk

Boven het graf van Jeroen in Noordwijk werd een kerk gebouwd. Toen men rond 1300 in deze kerk een nieuw altaar wilde oprichten, trof men bij het opgraven een schedel in de grond aan. Op het ogenblik van de vondst gingen de klokken van de kerk -volgens het verhaal - vanzelf luiden. Een man die aan een vallende ziekte leed, werd dooraanraking van het hoofd onmiddellijk genezen. Het hoofd van Jeroen werd in de kerk geplaatst en werd als reliek voorwerp van verering. Hierbij moet niet worden vergeten dat door de kruistochten de verering van relieken een geweldige impuls had gekregen.

In de eeuwen daarna ontwikkelde Noordwijk zich tot een bedevaartplaats. Tal van pelgrims bezochten de plek waar het gebeente van Jeroen was gevonden.

Het maken van een pelgrimstocht was in de Middeleeuwen niet ongebruikelijk. Het was een van de uitingen van volksvroomheid. Sommige pelgrims zochten hulp zoals genezing, misschien hoopte men wel op een wonder. Anderen gingen op weg om boete te doen. Het was in de middeleeuwse rechtspraak ook niet ongebruikelijk om een bedevaart als straf op te leggen. Er zullen ongetwijfeld ook pelgrims geweest zijn die gewoon op reis wilden, weg van huis en haard.

De Jeroenverering bereikt een hoogtepunt

In de jaren daarna stroomden zoveel pelgrims toe dat het bestaande kerkgebouw moest worden vervangen door een groter. De nieuwe kerk raakte echter in 1450 verwoest door een grote brand. De opnieuw opgebouwde kerk kennen wij nu als de hervormde Grote of Sint-Jeroenskerk.

In 1429 verhief Zweder, de bisschop van Utrecht, Noordwijk tot bedevaartplaats en beval dat in alle parochies van het noordelijk deel van Holland op 17 augustus de marteldood van Jeroen plechtig moest worden gevierd. Het was in de katholieke kerk gebruikelijk geworden, dat de sterfdag van een heilige werd gevierd als patroonsfeest. Op die dag vond ieder jaar in Noordwijk een processie plaats, waarin het hoofd van Jeroen werd megedragen. De tocht voerde langs de vijf 'heilige bruggen' en het martelveld (de plaats waar Jeroen vermoedelijk verhoord en terechtgesteld was). Na de processie begon de jaarlijkse kermis van Noordwijk.

De verering van Jeroen vond echter niet alleen in Noordwijk en Egmond plaats. Zo zijn er bronnen die vermelden dat er in verschillende kerken in Amsterdam, Delft en Rotterdam Sint-Jeroensaltaren voorkwamen. In Leiden bestond een gilde van Sint-Jeroen, terwijl een van de bruggen op het Rapenburg werd aangeduid als Sint-Jeroensbrug.

Zoals Jeroen werd aangeroepen als patroon van 'verloren zaken', ging men heiligen in de late Middeleeuwen steeds meer beschouwen als bijzondere beschermers in bepaalde aangelegenheden. Rond de heiligenverering ontstonden allerlei praktijken die met echte devotie niets meer te maken hadden. De woorden van Thomas a Kernpis: *'Hij die veel bedevaartplaatsen bezoekt, wordt niet spoedig heilig'*, waren veelzeggend. Een reactie op deze ontwikkelingen kon niet uitblijven.

De invloed van de Reformatie en de opstand tegen Spanje

De 16e eeuw bracht de scheuring in de christelijke kerk die als Reformatie of Hervorming wordt aangeduid. De aanhangers hiervan keerden zich tegen tal van geloofspraktijken binnen de kerk. De verering van heiligen wezen zij af als een vorm van bijgeloof dat in de loop der eeuwen het christendom was binnengeslopen. Allerlei vormen van uiterlijk vertoon zoals beelden, relieken, bedevaarten, processies vormden in hun opvatting een belemmering voor een juiste geloofsbeleving en moesten daarom worden afgeschaft.

In de Nederlanden brak in dezelfde eeuw een opstand uit tegen de Spaanse koning Filips II. Vele opstandelingen keerden zich niet alleen tegen diens gezag, doch onder invloed van de Reformatie ook tegen de katholieke kerk.

Tijdens de beeldenstorm van 1566 kwam het tot veel vernielingen in kerken.

De gebeurtenissen rond het beleg van Leiden in 1574 hadden ook hun uitwerking op het

omliggende platteland. Veel dorpskerken werden of door Geuzen of door rondtrekkende Spaanse troepen vernield. De kerk van Noordwijk werd dit lot bespaard: waarschijnlijk door het geven van afkoopsommen aan een van de strijdende partijen.

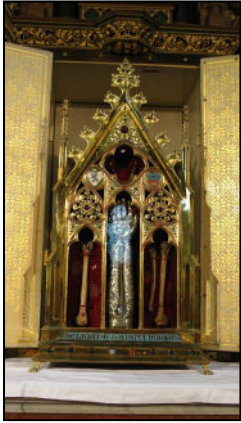
Het was tijdens deze woelige jaren dat de kerk in protestantse handen overging. De altaren en beelden werden uit de kerk verwijderd. Een voorstelling van de marteldood van Jeroen die rond 1500 door de schilder Jacob Cornelisz. van Oostzanen op het tongewelf was geschilderd, werd echter niet geheel verwijderd. Uit een latere bron valt op te maken dat een gedeelte van de schildering nog geruime tijd te zien was 'zynde de rest door een nijldige hand uytgekrabbelt'. Aan de verering rond Jeroen zoals die zich gedurende een aantal eeuwen in o.a. bedevaarten en processies had gemanifesteerd, was niettemin een einde gekomen.

Reformatie

De reformatie bracht weliswaar een einde aan de bedevaarten, maar niet aan de Jeroenverering. Op een lijst van het vieren van aflaatdagen van het bisdom Haarlem, opgesteld in 1632, wordt het feest van Sint Jeroen vermeld als een dag waarop men 40 dagen aflaat kan verdienen. Jacobus de la Torre (1656) noemt Jeroen als patroon van verloren zaken. In de hele Nederlandse Republiek werd hij hiervoor aangeroepen, omdat Antonius van Padua er vrijwel onbekend was.

Herleving van de devotie

In 1835 werd in Noordwijk een nieuwe R.K.St. Jeroenskerk in waterstaatsstijl gebouwd. De zilveren armhouder met de ellepijp kreeg in het interieur een prominente plaats. Toen de relieken van St. Jeroen in 1892 naar Noordwijk werden overgebracht, werd deze plaats bij besluit van paus 5 Leo XIII van 11 augustus van dat jaar verheven tot bedevaartplaats van St. Jeroen. Bij het bezoek aan de parochiekerk op het patroonsfeest of de daaropvolgende

dagen konden pelgrims volle aflaten verwerven.
- De eerste echte bedevaarttocht vond plaats op 21 augustus 1892, toen 179 Katwijkse katholieken naar Noordwijk liepen. Na 1892 namen de bedevaarten naar Noordwijk een hoge vlucht. Vele duizenden bezochten de katholieke kerk en - vanaf 1894 - ook de plaats waar Jeroen de marteldood was gestorven, het zogenaamde martelveld op het landgoed Calorama naast het R.K. kerkhof. Het landgoed, dat in handen was

van niet-katholieke eigenaars, werd vanaf 1894 opengesteld voor bedevaartgangers. De volgende voorwaarden waren aan de openstelling verbonden: de tochten moesten stil en zonder franje plaatsvinden en mochten niet op zondag worden gehouden. Bezoeken aan Calorama droegen een overwegend besloten karakter.

In de kerk vond de verering van de relieken plaats. Bank na bank gingen parochianen en pelgrims naar voren.

Ondertussen werden speciale Jeroenliederen gezongen.

- Omdat de belangstelling voor de tochten naar het martelveld terugliep, wilde de pastoor de tochten verplaatsen naar de zondag. De eigenaar van Calorama bleek echter niet bereid op dit punt een concessie te doen. Halverwege de jaren zestig vond de laatste tocht naar het martelveld plaats. Ook processies door Noordwijk werden achterwege gelaten, als zijnde niet meer van deze tijd.

- Omstreeks 1995 werd het St. Jeroensfeest gehouden op de eerste zondag van september; op deze wijze - immers na het vakantieseizoen - bereikte men meer gelovigen. Gemiddeld waren zo'n 1500 parochianen en pelgrims aanwezig. Onder hen waren ook gelovigen uit andere bisdommen. Het landgoed Calorama was geheel gesloten voor bedevaartgangers en de toenmalige eigenaar wilde geen devotiepraktijken op zijn terrein. De processie vond plaats binnen de kerk.

De reliekschrijn werd binnengedragen en, na een omgang in de kerk, geplaatst voor het hoofdaltaar. Na de feestelijke eucharistieviering konden de gelovigen de relieken vereren. Sommigen deden dat met een buiging, anderen raakten de kast aan en streken met hun hand over het glas voor de reliek, weer anderen kusten het glas. Na afloop van de eucharistieviering en de reliekenverering zette het feest zich voort op het Lindenplein. Door het jaar heen was er regelmatig stille devotie. - In 1997 werd besloten de middeleeuwse Jeroensprocessie te herstellen als stille omgang. Deze jaarlijkse ommegang vindt plaats op 17 augustus, feestdag van Sint Jeroen. Binnen het dorp zijn er nog vele elementen die naar de heilige verwijzen: gilde, fanfare, voetbalclub, bouwvereniging, scholen, bibliotheek, park etc.

Bronnen: Sint Jeroen, 100 jaar Bedevaartplaats en Meertens-instituut

WIE WAS RIE V.D. VEN ?

Rie van der Ven werd geboren op 22 Januari 1918 in Amsterdam. Bij de geboorte had ze een hersenbeschadiging opgelopen waardoor ze voor de rest van haar leven niet zou kunnen lopen en zwaar spastisch zou zijn.

De eerste jaren van haar leven werd ze thuis verzorgd.

Maar door de zware

spastische aanvallen kon ze daar niet meer verpleegd worden en werd ze in het Wilhelmina ziekenhuis opgenomen en kwam te liggen in paviljoen 3. Dit was zeker geen plaats voor Rie, omdat in dat paviljoen ook psychiatrische patiënten werden verpleegd. Want Rie mocht dan lichamelijk gehandicapt zijn, geestelijk was ze 100 % in orde. Ze verbleef daar twaalf jaar. Ze had een gezond verstand. Was slim. Kon de werkelijkheid goed in zich opnemen. Had gevoel humor en wist alles. Maar bovenal, ze was diep godsdienstig. Ze was echt Rooms Katholiek in hart en nieren. In haar katholiek geloof vond ze de kracht om haar levenskruis te dragen. Als twaalf jarig meisje deed ze haar eerste H. Communie in de H. Hart kerk te Amsterdam. Nadien heeft ze tot haar dood vele malen de Heer mogen ontvangen die haar Sterkte schonk om haar zware pelgrimsreis naar het hemelse Vaderland te kunnen volbrengen. Rond 1936 kwam zijn voor vier jaren naar Zandvoort aan Zee. Zij lag in een verpleeghuis dicht bij het strand. Haar vader had een textielzaak in Zandvoort. Daardoor kreeg ze meer bezoek van haar ouders en broers. *Rie op weg naar de kerk*

Op 10 mei 1940 vielen de Duitsers Nederland binnen met hun oppermachtig leger en luchtmacht. Na de capitulatie werden alle badplaatsen langs de Hollandse kust militair gebied. De boulevards moesten ontruimd worden. Zo ook het herstellingsoord waar Rie lag.

Ze werd overgebracht naar het bejaardencentrum St. Jeroen in Noordwijk-Binnen. In dit bejaarden Centrum verbleef zij bijna 44 jaar tot haar heengaan op 7 jan. 1988.

Daar heb ik Rie leren kennen. Mijn oma had zo'n ouderwets piepklein kamertje naast die van Rie.

Ze vroeg me eens kennis te gaan maken met Rie. Zo gezegd, zo gedaan. En zo werd Wim Langeveld tot aan haar dood haar "privé-secretaris", zoals ze mij noemde.

Wij hebben samen veel gepraat, gebeden maar ook veel gelachen. Rie wist goede humor zeker te waarderen. Ze kreeg veel geestelijke steun van de priesters van de St. Jeroen-parochie.

In 1965 werd de neomist Hans v. Winkel kapelaan in de St. Jeroen. Deze hartelijke en Mariale priester heeft het meest voor Rie betekend. En ook door haar werd hij enige tijd later benoemd tot Moderator van het Ziekenaposto- 6.

laat in Nederland. Rie is verschillende malen in Lourdes geweest. In 1960 adviseerde ik haar eens deel te nemen aan een ziekenbedevaart naar Banneux. Ze heeft er geen spijt van gehad. Ze vond Banneux intiemer dan Lourdes.

In 1965 las ik voor de eerste keer over Garabandal in Nd. Spanje waar Maria verschenen zou zijn aan vier meisjes van twaalf jaar. Verschijningen die tot 13 nov. 1965 zouden duren.

Dikwijls spraken wij samen over Lourdes, Banneux, Bauraing, Fatima enz. En zo werd ook Garabandal onderwerp van gesprek.

Het sprak Rie en mij sterk aan dat Maria beloofd heeft, dat haar ZOON in de toekomst een groot Wonder in Garabandal zal bewerkstelligen, waar onder meer de zieken zullen genezen.

Op een dag hadden we het er weer over en ik zei: *"Rie jij zult niet bij het Grote Wonder aanwezig zijn, want dan ben jij in de hemel, onze eeuwige THUIS. Maar vanuit de hemel kan jij ervoor zorgen dat wij voor de dag van het Grote Wonder met zieken en gehandicapten en andere pelgrims daar aanwezig mogen zijn"* Zo heb ik haar 'benoemd' tot Beschermster van het Pelgrimsvervoer naar Garabandal. De

H. Vader moge het mij vergeven. Wij hebben toen samen op 19 Jan. 1975 een z.g. "contract" opgemaakt wat ik ook namens haar ondertekend heb. Want Rie was niet bij machte dat zelf te doen. De Stichting hoopt door edelmoedigheid van andere gelovigen dat ook minder draagkrachtige zieken en gehandicapten in staat worden gesteld naar het Grote Wonder in Garabandal te pelgrimeren. Rie die zelf door de edelmoedigheid van anonieme gevers in de gelegenheid werd gesteld om naar Lourdes of Banneux te pelgrimeren zal dat zeker waarderen.

De laatste twee jaren van haar leven waren de zwaarste. Ze kon op een gegeven moment niet meer praten. Ze hoorde en begreep alles, maar kon zich niet meer uiten. Met de grootste moeite kon ze duidelijk maken wat ze wilde. Door knippen met de ogen enz. En ook de persoon die haar het meest dierbaar was, heeft ze de laatste maanden van haar leven niet meer gezien. Tot op het laatste moment van haar leven heeft ze op hem gewacht. Maar hij kwam niet. Moge de goede God het hem vergeven. Rie zeer zeker. Dit was voor haar het zwaarste kruis.

Op donderdag 7 januari 1988 belde men mij op dat Rie hard achteruit ging. Snel er naar toe gegaan. Ze lag toen al in een coma. Het laatste half uur werd haar pols steeds zwakker. Ik had haar cassetterecorder voor de dag gehaald en haar lievelingsbandje erin gezet, 'Het dorpje van St. Bernadette' van Mieke Telkamp. Het was rond kwart over vijf en begon het liedje af te spelen. Steeds zachter en zachter, want haar ademhaling werd onregelmatiger en zwakker en rond half zes verliet Rie deze wereld en had haar pelgrimsreis volbracht en was THUIS gekomen. Ook voor Rie had gegolden wat eens de Moeder Gods tegen Bernadette in 1858 had gezegd: *"Ik beloof u niet u gelukkig te maken in deze wereld; maar in de andere"*.

Op dinsdag 12 Jan. '88 was er de requiemmis voor Rie in de kapel van huize St. Jeroen in Noordwijk. Pastoor Hans v. Winkel celebreeerde de Eucharistieviering. In een bondige

preek gaf hij een prachtige karakterschets van onze dappere Rie. Na de requiemmis en onder het zingen van het "Ad paradisum te deducant te Angeli" werd Rie ter aarde besteld op het R.K. kerkhof in Noordwijk-Binnen. Rie is ruim vijftig jaar lid geweest van het ziekenapostolaat. Waarvan pastoor v. Winkel vele jaren als moderator de leiding had.

Op de foto ziet u het graf van Rie. Dit graf en de grafsteen zijn door Rie zelf betaald. Maar het heeft een verdrietige achtergrond. Rie kon de laatste twee jaar niet meer praten. Dus ze kon ook niet meer telefoneren met haar vele vrienden en kennissen via haar drukknop telefoon. Een ingenieus apparaat wat op haar bed lag. Elke druk had een telefoonnummer. Als je tweemaal drukte was dat ook een nummer. Enz. Alles wat ze overhield van haar AOW ging op in het telefoneren. Dat waren dikwijls pittige rekeningen. Doordat haar tong het begaf was het telefoneren ook afgelopen. Met als gevolg dat haar bankrekening weer kon gaan groeien. En bijna al dat geld, op enige tientjes na, zijn besteed aan haar graf. Het zou zeer onbillijk zijn als zo'n dappere vrouw in een onbekend graf zou verdwijnen. Rie tot ziens in het hemels Vaderland! □

GARABANDAL, DE UP TO DATE VAN FATIMA

Een Gedenkwaardig Interview met een Groot Bisschop over Garabandal. Door Pastoor Alfred Combe z.g., vroegere promotor van de Franse Garabandal beweging

Mgr. Joao Pereira Venancio, de vroeger bisschop van Leiria, Portugal, overleed 2 augustus 1985. Hij was een groot Bisschop, wiens faam voor altijd te danken is aan zijn relatie met Fatima. Onder zijn bisschoppelijke verantwoordelijkheid werd het z.g. 'derde geheim van Fatima' naar Rome gebracht. Zeer bekend om zijn diepe vroomheid, had hij vaak het privilege om met Zr. Lucia te spreken, de enige overlevende zieneres van de verschijningen van Maria in Fatima. te hebben.

Op 21 juli 1983, terwijl ik een groep pelgrims uit Saint-Etienne, Frankrijk, vergezelde naar Fatima, had ik het genoegen om ontvangen te worden door bisschop Venancio en een lang privé-gesprek met hem te hebben. Ik kan dit onvergetelijke interview nu publiceren, maar er zijn een paar dingen, dat op voorhand vermeld moeten worden.

Allereerst, mijn eerste ontmoeting met deze heilige bisschop, waarover ik later zal spreken, vond plaats in het Bisschoppelijk paleis in Leiria in 1961.

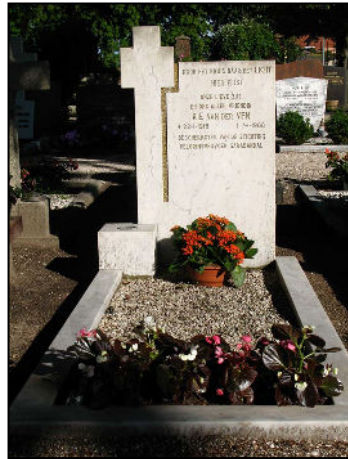
Ten tweede, wist ik dat hij bij gelegenheid van twee reizen naar de Verenigde Staten, tweemaal Conchita had bezocht, de voornaamste zieneres van Garabandal, die sinds haar huwelijk (in 1973) in New York woont. Deze bezoeken waren geen toeval, want Conchita was goed bekend bij Zr. Lucia.

Ten derde, een belangrijk detail: Ik droeg aan mijn rechter hand een ring, die de grote apostel van Garabandal, Joey Lomangino, mij in 1977 had gegeven toen ik New York bezocht. Hij had hetzelfde geschenk aan Conchita gegeven en aan een paar priesters en leken, allemaal werkers voor de Gezegende Maagd, als teken van onze 'gemeenschap' en samenwerking in het verspreiden van de boodschap van Onze Lieve Vrouw.

Pastoor Combe: "Excellentie, u hebt erin toegestemd mij deze privé-audiëntie toe te staan. Ik ben u hoogst erkentelijk. Dit is onze tweede ontmoeting."

Bisschop Venancio: "Beste Pastoor, mijn geheugen laat mij in de steek. Zou u het eens willen opfrissen?"

Pastoor C.: "De eerste was in 1961. Ik was uit Frankrijk gekomen om U te vragen een beeld van Onze Lieve Vrouw van Fatima beschikbaar te stellen voor het grote Frans-Portugese Festival, dat ik dat jaar aan het organiseren was in het district Lyon, een gebeurtenis die een geweldige indruk maakte op de hele regio, omdat de groep meer dan 10.000 mensen telde."

Bisschop: "Ik herinner me dat precies. Ik gaf u een speciaal gezegend beeld, één van de vier beelden, die de *Tocht van de Vrede* na de Tweede Wereldoorlog gemaakt hadden.

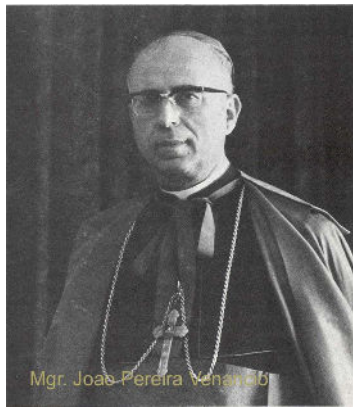
Op die Dag van Aanbedding stuurde ik de Rector van het Heiligdom van Fatima naar u toe met de opdracht om u dat beeld van Onze Lieve Vrouw te geven. Bij zijn terugkomst uit Frankrijk vertelde hij mij over deze grote en schitterende Frans-Portugese festiviteiten, de esthetische kwaliteit en het religieuze programma, welke een geweldige indruk op hem hadden gemaakt."

Pastoor C.: "Maar al dit succes, Excellentie, kwam door Gods genade en het resultaat van uw welwillendheid.

Wist u dat dit beeld van Onze Lieve Vrouw van Fatima de 'draagster' was van veel geestelijke en tijdelijke zegeningen? Het wordt momenteel nog steeds vereerd in mijn privé-kapel.

Wat betreft onze tweede ontmoeting, dat was hier ver vandaan en slechts op foto's, in het huis van een jonge vrouw die u in New York heeft bezocht. Ik zag u op foto's met haar man en kinderen. Zij was iemand die Zuster Lucia kende."

Bisschop: (zonder aarzeling) "In het huis van Conchita van

Garabandal, ja. Beste Pastoor, ik heb gezien dat u aan uw vinger een ring draagt, die mij meer vertelt dan u beseft. Trouwens om u de waarheid te zeggen, ging ik inderdaad Conchita in New York bezoeken. Ik was verrukt tijdens de uren, die ik bij haar thuis met haar gezin doorbracht. En, ik zal u iets zeggen. Zij kreeg de fijngevoelige gedachte om de ring van haar vinger te nemen -dezelfde die u draagt - en haar aan mij te geven,

terwijl zij zei: "Excellentie, ik geef deze aan u, welke u tot uw dood kunt dragen." Ik nam haar aan en ik droeg haar, net als u, door de jaren heen naast mijn bisschopsring.

Zoals u zich kunt voorstellen, wekte dit eindeloze speculatie -ook niet altijd even discreet -zelfs van de kant van enkele van mijn medebisschoppen. Ik droeg die ring tot dit jaar (1983). Maar, omdat ik gevorderd in leeftijd ben, wilde ik dat die ring voor mijn dood naar de eigenaar terugging. Daarom stuurde ik de ring een aantal weken geleden terug naar Conchita, met een bedankbrief en mijn meest hartelijke zegen."

Pastoor C.: "Excellentie, wat u mij verteld heeft komt als een nieuwe onthulling en ik dank u, dat u mij daarvan deelgenoot hebt gemaakt."

Bisschop: "Mijn beste Pastoor, dan bent u dus de Franse priester, die werkt om de Boodschap van de verschijningen van Onze lieve Vrouw van de Berg Karmel in Garabandal in Spanje te verspreiden?"

Pastoor C.: "Ja, Excellentie en om die reden heb ik het genoegzaam om u vandaag te ontmoeten." Toen, beste lezers en vrienden, gebeurde zo iets onverwachts, zo verbazends, dat ik aarzel om het te vertellen. Niettemin moet ik het in eenvoud zeggen: Bisschop J. Venancio Pereira stond op en knielde aan mijn voeten. Toen nam hij mijn handen in de zijne en terwijl hij mij recht in de ogen keek zei hij: "**Gezegend zij u en dank u beste Pastoor, voor het prachtige apostolisch werk wat u doet voor Onze lieve Vrouw van de Berg Karmel van Garabandal.**"

Toen ging de Bisschop weer zitten, terwijl hij mij aankeek.

Pastoor C.: "Ik ben verbijsterd door uw geste, Bisschop, maar erg gelukkig met uw woorden; niet voor mijzelf maar voor de Boodschap van Garabandal."

Bisschop: "Deze boodschap, gegeven door de Gezegende Maagd Maria in Garabandal is dezelfde die in Fatima gegeven is, maar aangepast voor onze tijd

Pastoor C.: "Ik heb dat altijd zo gedacht, Excellentie, maar u benadrukt het woord 'aangepast'. Kunt u dat toelichten?"

Bisschop: "Het is heel eenvoudig. In 1917 in Fatima waarschuwde de Gezegende maagd Maria ons niet voor de crisis, die ons nu ernstig in het hart van de Kerk treft: de crisis over de geloofsleer, de catechismus, de moraal, de liturgie, de discipline, het priesterschap en het religieuze leven enz., en de daaruit

resulterende grote verwarring van de gelovigen. Waarom? Omdat er in 1917 geen reden was om ons voor deze gevaren te waarschuwen. In feite was de situatie, wat de bovengenoemde punten betreft, vrij normaal, zo niet perfect.

Denk er eens aan hoe het in die tijd was: De Eucharistische vroomheid, Mariadevotie, het Christelijk zondebesef, het veelvuldig ontvangen van het Sacrament van de Biecht, de Liturgie, de trouw aan de Paus als opvolger van Petrus.

In Garabandal was de situatie in 1961 en daarna volslagen anders. Wij zagen de dreigende grote gevaren niet. Maar de Gezegende Maagd Maria zag ze wel. En omdat zij Moeder en Profetie is, kwam zij naar dit kleine Spaanse dorp om ons een expliciete waarschuwing te geven en om ons nogmaals op te roepen tot gebed, offer, de biecht en bekering. Met andere woorden, in Garabandal kwam zij om haar Boodschap van Fatima voor de Kerk van vandaag aan te passen."

Pastoor C.: "Conchita van Garabandal heeft vaak gezegd dat de Boodschap van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel een '**Boodschap van Redding**' was. Wij kunnen daarom toevoegen, 'Boodschap van Redding voor onze tijd.

Bisschop: "Dat is voor mij zonneklaar."

Pastoor C.: "Wat u zegt over de crises en de daaruit ontstane verwarring in het eigen hart van de Kerk doet mij denken aan iets wat iemand anders eens zei, een groot theoloog, Pater Lucio Rodrigo, emeritus Rector van de oude Bisschoppelijke Universiteit te Comillas in het bisdom Santander. Na de verschijningen van Garabandal, rond 1967, maakte ik kennis met deze Jezuïet. Wij werden grote vrienden. Eens zei hij tegen mij: "In Garabandal heeft de Gezegende Maagd een crisis onder de priesters en verwarring in de Kerk voorzegt. Deze profetie is helaas werkelijkheid geworden met een omvang een gewicht en een snelheid; die niemand in dat kleine dorp had kunnen voorzien. Zelfs wij theologen met onze uitgebreide kennis hadden niet de minste verdenking." En deze vooraanstaande theoloog voegde daaraan toe: "Voor mij was dat alleen al voldoende bewijs dat de Boodschap van Garabandal van bovennatuurlijke oorsprong is."

Bisschop: "Dat is gerechtvaardigd en zeer verhelderend, hoewel het Garabandal niet ontbreekt aan andere bewijzen van geloofwaardigheid, zoals u weet. Maar vertel me nu eens, beste Pastoor, hebt u nog recent nieuws gehoord (Interview uit 1985) van Conchita en haar vrienden? Kunt u mij vertellen hoe naar uw mening de Bisschop van Santander en Rome denken over Garabandal?"

Wat dit punt aangaat, maakte ik deze vermaarde prelaat het beetje nieuws bekend wat ik had vernomen. Ik zal dit hier niet vermelden omdat het nieuws gedateerd is.

Daarnaast zou ik namen moeten noemen van mensen die nog in leven zijn en door dat te doen zouden de grenzen van de discretie worden overschreden. Hier volgt hoe ons gesprek eindigde.

Pastoor C.: "Ik dank u zeer oprecht, Excellentie, dat u mij dit interview heeft toegestaan. Ik zal uw woorden in mijn hart bewaren als een bron van vreugde en vrede.

Zou ik u, voordat ik afscheid neem, nog een gunst mogen vragen, en wel uw zegen voor mijzelf en voor mijn groep Franse pelgrims? Bisschop: Met heel mijn hart, beste pastoor. Eerst voor u, daarna voor uw groep. Ik knielde voor de Bisschop en hij gaf mij zijn zegen. Terwijl ik opstond zei ik: "Dank u, Excellentie."

Bisschop: "Wat de zegen voor uw groep betreft, uzelf zult die geven in mijn naam. Ik geef u een speciale toestemming. Ik machtig u om in mijn naam mijn bisschoppelijke zegen te geven aan uw groep. In ruil daarvoor wil ik de uwe ontvangen." Ik had tot op zekere hoogte bedenkingen. Echter op aandringen van de Bisschop (die al voor mij aan het knielen was) gaf ik toe. En zo gebeurde het, dat ik met grote emotie, met heel mijn hart, deze grote en heilige eminente Bisschop van Fatima zegende. Wat een gedenkwaardig interview! Ik verklaar voor God, dat dit verslag nauwkeurig en getrouw is weergegeven. Ik draag dit op aan alle goede werkers van Onze Lieve Vrouw van de Berg Karmel om zowel hen en alle bisschoppen en priesters van de Kerk te bemoedigen. □